

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și șase

Paralele profetice și dezamăgirea divină: parcursul revelator al poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului în Apocalipsa 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

În capitolul zece din Apocalipsă, unde este reprezentată istoria soliilor primului și celui de-al doilea înger, lui Ioan, ca simbol al poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, i s-a spus dinainte că avea să existe o dezamăgire în istoria pe care o reprezenta simbolic, iar acea dezamăgire era elementul din istoria soliilor primului și celui de-al doilea înger care fusese pecetluit față de înțelegerea mileriiților, pentru a le pune credința la încercare.

Și glasul pe care îl auzisem din cer mi-a vorbit iarăși și a zis: Du-te și ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ. Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănâncă-o; ea îți va amări pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; în gura mea era dulce ca mierea, dar după ce am mâncat-o, pânțele mele s-au amărât. Apocalipsa 10:8-10.

În versetul zece, Ioan reprezintă istoria de la 11 august 1840, când îngerul cel puternic a coborât cu o cărticică în mâna lui, până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844. Înainte de a reprezenta simbolic acea istorie, i se spune de către „glasul pe care” l-a „auzit din cer” că, atunci când va mânca cărticica, „îți va amări pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.” Dezamăgirea amară este ceea ce le-a pus la încercare credința milleriților și nu era cel mai bine pentru ei să cunoască acea dezamăgire înainte de a sosi; însă Ioan reprezintă poporul din zilele de pe urmă, căruia i se cere să cunoască faptele asociate cu delineaarea evenimentelor, care constituie istoria soliei primului și celui de-al doilea înger.

Această istorie sacră identifică faptul că asupra poporului din zilele de pe urmă avea să fie adusă o încercare, iar aceasta avea să fie o încercare întemeiată pe ceva pe care nu era cel mai bine pentru ei să-l înțeleagă înaintea încercării, totuși nu era experiența identică a milleriților, deși se alinia în mod desăvârșit cu delineaarea evenimentelor reprezentate de primul și al doilea înger, căci cele Șapte Tunete reprezintă, de asemenea, „evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor”.

Deși li se cere să cunoască istoria de temelie a milleriților, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă va parcurge aceeași desfășurare a evenimentelor ca aceea a milleriților; însă ceea ce i-a pus la încercare pe milleriți — lucru pe care era mai bine pentru ei să nu-l cunoască dinainte — va fi o altă încercare, pricinuită de un element care a fost pecetluit până când a sosit vremea ca Leul din seminția lui Iuda să desigileze Revelația lui Isus Hristos, fapt care are loc în istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece.

Ceea ce a fost pecetluit a fost rânduit să pună la încercare poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, iar încercarea avea să se alinieze cu reperul la care au fost puși la încercare Milleriții, căci, fie în prima împlinire din istoria milerită, fie în împlinirea finală a zilelor de pe urmă, cele șapte tunete au fost „o schițare a evenimentelor” „care aveau să fie dezvăluite în ordinea lor”.

Ceea ce s-a trecut pe scară largă cu vederea este că, așa cum Ioan reprezintă istoria coborârii lui Hristos cu cărticica, de la 11 august 1840 până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, însăși acea istorie a fost, de asemenea, reprezentată de coborârea îngerului al doilea la 19 aprilie 1844. Prima dezamăgire poate fi înțeleasă ca dezamăgirea lui Ioan, care, după ce a mâncat cărticica la 11 august 1840, a cunoscut dezamăgirea la 19 aprilie 1844. Când a survenit acea dezamăgire, îngerul al doilea a coborât cu un „înscris” în mâna sa.

Un alt înger puternic a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus i-a pus în mână un înscris, iar când a venit pe pământ, a strigat: "A căzut, a căzut Babilonul." Atunci i-am văzut pe cei dezamăgiți ridicându-și din nou ochii spre cer, privind cu credință și nădejde spre arătarea Domnului lor. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de stupefacție, ca și cum ar fi adormit; totuși puteam vedea urma unei adânci întristări pe chipurile lor. Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul întârzierii și că trebuie să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au determinat să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să-L aștepte în 1844. Totuși am văzut că majoritatea nu mai aveau acea energie care le-a caracterizat credința în 1843. Dezamăgirea le slăbise credința. Scrieri timpurii, 247.

Istoria millerită pe care Ioan o reprezintă în capitolul zece este istoria primului și, de asemenea, a celui de-al doilea înger. Coborârea primului înger cu un mesaj și coborârea celui de-al doilea înger cu un mesaj marchează începutul istoriilor respective, care amândouă s-au încheiat în dezamăgire, deși Ioan ilustrează mai direct întreaga istorie a amândurora. Chiar și după 22 octombrie 1844, când al treilea înger a venit cu un mesaj, dezamăgirea pricinuită de rebeliunea din 1863 oferă o a treia mărturie a unei perioade care începe cu un mesaj și se încheie cu dezamăgire.

Prima dezamăgire a mișcării îngerului al treilea la 18 iulie 2020 a fost paralelă cu prima dezamăgire a mileriților. Un adevăr a fost pecetluit, așa cum adevărul din 1844 a fost pecetluit prin faptul că Domnul Și-a ținut Mâna peste o greșeală din unele calcule, care a produs prima dezamăgire a mileriților. Când greșeala a fost apoi înțeleasă, ea fusese despecetluită, întrucât Leul din seminția lui Iuda Își retrăsese Mâna. Greșeala din 18 iulie 2020 a fost pricinuită de refuzul de a recunoaște că Mâna Sa fusese ridicată la 22 octombrie 1844, în timp ce El rostea: «nu va mai fi vreme».

Fie că a fost vorba de mișcarea filadelfiană asociată primei dezamăgiri a îngerului întâi, fie de prima dezamăgire a mișcării laodiceene a îngerului al treilea, mâna Sa reprezintă reperul. La 19 aprilie 1844 și la 18 iulie 2020, dezamăgirea a produs o perioadă de împrăștiere. Cei care fuseseră adunați fie la 11 august 1840, fie la 11 septembrie 2001, au fost împrăștiați, iar apoi Hristos a început să-Și adune poporul pentru a doua oară.

El a început să-Și adune un popor începând cu 11 septembrie 2001, căci, după cum este reprezentat de botezul lui Hristos, abia când coboară simbolul divin El începe să-Și adune ucenicii, nu înainte.

Apoi, după o împrăștiere, Hristos Își adună poporul a doua oară. Hristos Și-a adunat ucenicii începând cu botezul Său, iar după împrăștierea produsă de cruce, a început să-Și adune ucenicii a doua oară. Faptul profetic al unei a doua străngeri, care a început în iulie 2023, făcea parte din ceea ce fusese pecetluit la 18 iulie 2020, deși era în mod clar un element al istoriei mileriiților.

În versetul patruzeci din Daniel unsprezece, fiara din adânc s-a ridicat și a ucis ambele coarne ale fiarei pământului în 2020. În iulie 2023, Domnul a început să-Și adune pentru a doua oară poporul Său din zilele de pe urmă. Procesul adunării este reprezentat în istoria sacră a mileriiților, iar în acea istorie există doi martori istorici ai faptului că El Își adună poporul pentru a doua oară. Procesul adunării este un element profetic care a fost pecetluit până în iulie 2023. Lucrarea adunării poporului Său pentru a doua oară se împlinește în timpul istoriei războiului din Ucraina, chiar înainte de a doua alegere a celui de-al optulea președinte, care este dintre cei șapte.

La 11 august 1840, Domnul a strâns laolaltă mișcarea millerită și a marcat această strângere prin introducerea diagramei din 1843, care a fost publicată în mai 1842. Diagrama reprezenta mesajul de temelie, căci atunci El puna temelia templului millerit. Pogorârea îngerului din Apocalipsa, capitolul zece, la 11 august 1840, este paralelă cu botezul lui Hristos, care, între altele, a marcat începutul alegerii de către Hristos a ucenicilor Săi.

Întemeierea Bisericii creștine a început odată cu chemarea lui Ioan, Andrei și Simon, a lui Filip și Natanael. Ioan a îndrumat doi dintre ucenicii săi către Hristos. Apoi, unul dintre aceștia, Andrei, și-a găsit fratele și l-a chemat la Mântuitorul. A fost chemat apoi Filip, iar el a mers în căutarea lui Natanael. *The Desire of Ages*, 141.

Lucrarea lui William Miller, de la timpul sfârșitului din 1798 până la 11 august 1840, a reprezentat lucrarea lui Ioan Botezătorul, dar când îngerul din capitolul zece al Apocalipsei S-a pogorât, așa cum a fost prefigurat de pogorârea Duhului Sfânt la botezul lui Hristos, Domnul „i-a adunat” pe ucenicii Săi întemeietori. Acești doi martori arată că Hristos a adunat poporul Său din zilele de pe urmă la 11 septembrie 2001, când îngerul din capitolul optsprezece al Apocalipsei S-a pogorât, dar, ca și în cazul mileriiților, ei aveau să fie puși la încercare printr-un element al celor șapte tunete care fusese pecetluit, iar apoi Domnul avea să-Și adune poporul pentru a doua oară.

A doua strângere a poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă a început în istoria reprezentată chiar la sfârșitul versetului unsprezece din capitolul unsprezece din cartea lui Daniel, imediat înaintea victoriei lui Putin asupra Ucrainei și chiar înainte de versetul doisprezece, unde se încheie mărturia profetică a Rusiei și a lui Putin. Prin urmare, capitolul unsprezece, versetul unsprezece din Daniel se aliniază cu capitolul unsprezece, versetul unsprezece din Apocalipsa, căci acolo cei doi martori sunt readuși la viață.

În istoria sacră a mișcării millerite, Domnul a început să-Și adune poporul a doua oară după dezamăgirea din 19 aprilie 1844, iar mijlocul folosit de Domnul pentru a-Și aduna poporul atunci a fost recunoașterea faptului că ei împlineau timpul de zăbovire din pilda celor zece fecioare din Matei, capitolul douăzeci și cinci, precum și din Habacuc, capitolul doi. Pentru ca mileriiții să-și recunoască starea și să se întoarcă, trebuiau să se recunoască pe ei înșiși ca fiind reprezentați în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Ei trebuiau să vadă că erau poporul lui Dumnezeu, în contrast

cu cei care se declarau a fi poporul Său. Prin strângerea poporului Său dezamăgit, El oferea o ilustrare a stindardului care este înălțat pentru neamuri, subliniind astfel deosebirea dintre poporul Său autentic, deși dezamăgit, și poporul Său doar nominal.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el se vor îndrepta neamurile, iar odihna lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna iarăși, a doua oară, ca să aducă înapoi rămășița poporului Său, pe cei ce vor mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din insulele mării. Și va ridica un stindard pentru neamuri și va strânge pe izgoniții lui Israel și îi va aduna laolaltă pe împrăștiatii lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10-12.

Când profetul Ieremia îi reprezintă pe cei care au fost dezamăgiți la 19 aprilie 1844, el precizează că nu se mai asociază cu „adunarea batjocoritorilor”, care a folosit predicția eșuată din 1843 drept dovadă că cei reprezentați de Ieremia erau profeți mincinoși.

N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am șezut singur din pricina mâinii Tale, căci Tu m-ai umplut de indignare. Ieremia 15:17.

„Adunarea batjocoritorilor” îi izgonise pe cei reprezentați de Ieremia.

Mulți au fost persecutați de frații lor necredincioși. Pentru a-și păstra poziția în biserică, unii au consimțit să tacă în privința nădejzii lor; însă alții au simțit că credințioșia față de Dumnezeu le interzicea să ascundă astfel adevărurile pe care El le încredințase spre păstrare. Nu puțini au fost excluși din comuniunea bisericii nu pentru alt motiv decât acela că își exprimau credința în venirea lui Hristos. Foarte prețioase pentru cei care îndurau această încercare a credinței lor erau cuvintele prorocului: „Frații voștri care v-au urât, care v-au alungat din pricina Numelui Meu, au zis: Să fie Domnul preamărit! Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor fi rușinați.” Isaia 66:5. Marea Luptă, 372.

Când Domnul va ridica un stindard pentru neamuri, aceasta va avea loc când El Își va fi întins mâna a doua oară pentru a aduna rămășița poporului Său, care sunt cei izgoniți ai lui Israel. Ei sunt aceia care nu mai șed în „adunarea batjocoritorilor”.

„Rădăcina lui Iesei” este un simbol al a două linii genealogice, una provenind din iudaism, îmbinată cu o linie genealogică din afara iudaismului, și reprezintă nu doar linia genealogică a lui Isus, ci este de asemenea un simbol al îmbinării divinității cu umanitatea, căci stindardul care este înălțat reprezintă un popor care a fost pecetluit pentru totdeauna în starea și experiența îmbinării divinității cu umanitatea, lucru care este reprezentat de asemenea în versetul zece al capitolului unsprezece din Daniel prin simbolul „fortăreața”. În versetul zece, timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii se deduce din înțelegerea profetică a fortăreței, care este capul. În istoria versetului unsprezece și a războiului din Ucraina, Domnul Își întinde mâna a doua oară pentru a aduna pe cei izgoniți care au fost dezamăgiți.

Așadar, având mărturia din Daniel 11 drept cadru, am identificat intruziunea papalității în istoria profetică, chiar înainte de legea duminicală. Am văzut lucrarea cornului republican, reprezentat de

Trump, pe măsură ce el devine al optulea, care este dintre cei șapte, și începe lucrarea unirii Bisericii cu Statul. Avem linia cornului apostat al protestantismului, așa cum este reprezentat de către Macabei. În aceeași istorie reprezentată de acele versete, aplicăm linia celor Șapte Tunete, care este totodată linia pildei celor zece fecioare, identificând experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, precum și linia celor trei îngeri, care conturează lucrarea adevăratului corn protestant. Unul dintre evenimentele pentru adevăratul corn protestant în acea istorie este a doua strângere.

A doua strângere a avut loc în istoria soliei îngerului al doilea și a avut loc, de asemenea, în istoria îngerului al treilea, din 1844 până la 1863, stabilind doi martori din istoria millerită cu privire la faptul că Domnul Își întinde mâna a doua oară pentru a-Și aduna turma risipită.

La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară ca să-Și aducă înapoi rămășița poporului Său și că eforturile trebuie redublate în această vreme a strângerii. În vremea împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în vremea strângerii, Dumnezeu Își va vindeca poporul și îi va lega rănilor. În vremea împrăstierii, eforturile făcute pentru răspândirea adevărului au avut prea puțin efect, împlinind puțin sau nimic; dar în vremea strângerii, când Dumnezeu Și-a întins mâna ca să-Și strângă poporul, eforturile de a răspândi adevărul vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și zeloși în lucrare. Am văzut că este greșit ca cineva să invoce vremea împrăstierii pentru exemple care să ne călăuzească acum, în vremea strângerii; căci dacă Dumnezeu n-ar face acum pentru noi mai mult decât a făcut atunci, Israel nu ar fi niciodată adunat. Scrieri timpurii, 74.

În apendicele lucrării Scrieri timpurii, Sora White explică comentariul tocmai citat:

3. Viziunea de la pagina 74, potrivit căreia Domnul „își întinsese mâna a doua oară ca să aducă înapoi rămășița poporului Său”, se referă numai la unirea și tăria odinioară existente între cei care Îl căutau pe Hristos și la faptul că El începuse să-Și unească și să-Și ridice din nou poporul. Early Writings, 86.

Istoria sacră a Celor Șapte Tunete, reprezentând perioada 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, a tipificat istoria sacră a perioadei 22 octombrie 1844 până la răzvrătirea din 1863. Linie peste linie, prima istorie oferea o ilustrare a fecioarelor înțelepte, iar a doua linie oferea o ilustrare a fecioarelor neînțelepte. Ambele istorii au început când un înger a coborât cu o solie care trebuia să fie mâncată. Sosirea îngerului în ambele istorii a inițiat un proces de testare care a produs o împrăștiere, iar până în 1849, Sorei White i se arăta că Domnul Își întindea din nou mâna, a doua oară, de data aceasta pentru a-i aduna pe cei care fuseseră împrăștiați la 22 octombrie 1844.

Ei fuseseră împrăștiați din pricina Marii Dezamăgiri, așa cum cei înțelepți, la 19 aprilie 1844, fuseseră împrăștiați din pricina primei lor dezamăgiri. A doua strângere a recunoscut că Domnul „începuse să-Și unească și să-Și ridice din nou poporul”. La a doua strângere, lucrarea Domnului include înălțarea unui stindard care este una în privința mesajului și a cărei umanitate este unită cu divinitatea Sa. Scopul stindardului este de a chema cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon, lucru care se împlinește prin faptul că bărbați și femei văd stindardul.

Stindardul este oastea celor care și-au unit umanitatea cu divinitatea lui Hristos în vremea testării prin legea duminicală. Astfel, a doua strângere identifică „rădăcina lui Isai”, care va fi înălțată,

purtând simbolismul profetic dublu al Rutei, o păgână care este adunată prin stindard, fiind unită cu Boaz, un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii și, de asemenea, un simbol al Răscumpărătorului, care a plătit prețul pentru Rut și a fost ruda ei de aproape. În întruparea naturii divine a lui Hristos în carnea căzută a naturii omenești, El a devenit ruda noastră de aproape. Stindardul care este înălțat este alcătuit din aceia uniți prin solie, care desăvârșesc lucrarea unirii umanității lor cu divinitatea lui Hristos înaintea legii duminicale.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Aprecierea pentru Biblie sporește pe măsura studierii ei. Oriîncotro s-ar îndrepta cel ce studiază, va găsi înfățișate înțelepciunea și dragostea infinite ale lui Dumnezeu.

Semnificația orânduirii iudaice nu este încă pe deplin înțeleasă. Adevăruri mărețe și adânci sunt prefigurate în riturile și simbolurile ei. Evanghelia este cheia care-i descuie tainele. Prin cunoașterea planului de răscumpărare, adevărurile ei se deschid înțelegerii. Cu mult mai mult decât o facem, avem privilegiul de a înțelege aceste teme minunate. Suntem chemați să înțelegem lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Îngerii doresc să privească în adevărurile care sunt descoperite acelor care, cu inimi zdrobite, cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și se roagă pentru lungimi, lățimi, adâncimi și înălțimi mai mari ale cunoașterii pe care numai El o poate da.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, profețiile referitoare la zilele de pe urmă cer în mod deosebit studiul nostru. Ultima carte a Scripturilor Noului Testament este plină de adevăr pe care trebuie să-l înțelegem. Satana a orbit mințile multora, încât au primit cu bucurie orice scuză pentru a nu face din Apocalipsă obiectul studiului lor. Dar Hristos, prin robul Său Ioan, a declarat aici ceea ce va fi în zilele de pe urmă, și El spune: „Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele ce sunt scrise în ea.” Apocalipsa 1:3.

„Aceasta este viața veșnică”, a spus Hristos, „ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis.” Ioan 17:3. De ce oare nu ne dăm seama de valoarea acestei cunoașteri? De ce nu ard aceste adevăruri slăvite în inimile noastre, nu tremură pe buzele noastre și nu ne pătrund întreaga ființă?

Dându-ne Cuvântul Său, Dumnezeu ne-a pus în posesia tuturor adevărilor esențiale pentru mântuirea noastră. Mii au scos apă din aceste fântâni ale vieții, și totuși izvorul nu se împuținează. Mii L-au pus pe Domnul înaintea lor și, privind, au fost schimbați în același chip. Duhul lor arde înlăuntrul lor când vorbesc despre caracterul Său, spunând ce este Hristos pentru ei și ce sunt ei pentru Hristos. Dar acești cercetători nu au epuizat aceste teme mărețe și sfinte. Mii de alții se pot angaja în lucrarea de cercetare a tainelor mântuirii. Pe măsură ce se stăruie asupra vieții lui Hristos și asupra caracterului misiunii Sale, raze de lumină vor străluci tot mai limpede la fiecare încercare de a descoperi adevărul. Fiecare nouă cercetare va dezvălui ceva mai profund și mai plin de interes decât s-a descoperit până acum. Subiectul este inepuizabil. Studiul întrupării lui Hristos, al jertfei Sale ispășitoare și al lucrării Sale mijlocitoare va angaja mințile studentului sânguincios atât timp cât va dăinui timpul; iar, privind spre cer, cu anii săi fără număr, el va exclama: „Mare este taina evlaviei.”

„În veșnicie vom învăța ceea ce, dacă am fi primit lumina pe care era cu puțință s-o dobândim aici, ne-ar fi deschis înțelegerea. Temele răscumpărării vor preocupa inimile, mințile și limbile celor răscumpeați de-a lungul veacurilor veșnice. Ei vor înțelege adevărurile pe care Hristos a tãnjit sã le deschidã ucenicilor Sãii, dar pe care aceștia nu au avut credință sã le cuprindã. În veci de veci se vor ivi noi perspective ale desãvârșirii și slavei lui Hristos. De-a lungul veacurilor nesfârșite, Stãpãnul credincios al casei va scoate din vistieria Sa lucruri noi și vechi.” Parabolele Domnului Hristos, 132-134.